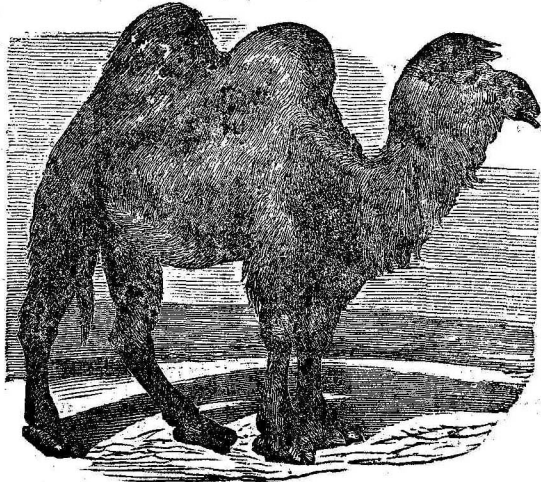

Ἡ κάμηλος εἶναι τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου, διότι δι' αὐτῆς διαβαίνουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μεταφέρουσι τὰ ἐμπορεύματά των διὰ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἐρήμων ἐκείνων τόπων, ὅπου ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἀδυνατοῦν νὰ ὁδοιπορήσωσιν. Ὁ ποὺς τῆς καμήλου εἶναι πλατὺς καὶ ἀπαλὸς καὶ ἐπιτήδειος νὰ πατῇ ἐπὶ τῆς ἄμμου χωρὶς νὰ βυθίζεται. Ἐχει δὲ ἡ κάμηλος μέρος ἰδιαίτερον ἐντὸς τοῦ στομάχου της, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται ὡς δεξαμενὴν, καὶ ἀφοῦ τὸ γεμίσῃ, ἀντλεῖ ἐξ αὐτοῦ καὶ κατα-

ΚΑΜΗΛΟΣ ΒΑΚΤΡΙΑΝΗ.

παύει τὴν δίψαν της, ὅταν δὲν εὕρισκῃ ὕδωρ. Ὁ ὕδως προσέτι τῆς καμήλου εἶναι χρησιμώτατος, διότι ὁσάκις συμβῇ νὰ μὴ εὕρῃ τροφὴν ἐπὶ πολὺ, τὸ σῶμά της τρέφεται ἐκ τοῦ πάχους τούτου, διότι δὲν εἶναι εἰμὴ πάχος, ὅθεν καὶ ὀλιγοστεύει καὶ ἐξαλείφεται κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πάλιν ἀνανεοῦται ἀφοῦ εὕρῃ τροφὴν. Πρὸς ἀσφάλειαν ἀπὸ θηρία καὶ ληστὰς οἱ ἄνθρωποι τῶν ἐρήμων ἐκείνων ταξιδεύουσι—κατὰ μεγάλας συνοδείας ὀνομαζομένας, *Κερθάνια*. Εἰς μίαν τοιαύτην συνοδείαν ἐμπόρων, μεταβαινόντων εἰς Αἴγυπτον χάριν ἐμπορίας, ἐπώλησαν, ὡς γνωρίζετε, τὸν Ἰωσήφ οἱ ἀδελφοὶ του.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΪΣΤΟΡΙΚΑ.

Α Σ Ι Α.

Ἡ Ἀσία εἶναι μία τῶν πέντε μεγάλων μερῶν τῆς ἐστῆς, τὰ ὁποῖα καλοῦνται ἀπὸ τοὺς γεωγράφους *Ἡπειροί*. Εἶναι δὲ ἡ μεγίστη, ἡ πολυανθρωποτάτη καὶ σπουδαιωτάτη ὅλων διὰ τὴν ἱστορίαν της.

Ἡ Ἀσία ὑπῆρξεν ἡ κοίτις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Εἰς αὐτὴν ὑπάρχουσι τὰ ὕψιστα τῶν ὄρεων, αἱ εὐφορώταται γαῖαι καὶ ἡ μεγίστη ποικιλία κλίματος.

Ἐκ τῆς ἱστορίας μαθαίνομεν ὅτι ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπέ-

ρασαν ὄχι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἡ πιθανότης εἶναι μεγάλη ὅτι καὶ οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀμερικῆς μετέβησαν ἐκεῖ ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ὅτι οἱ Γότθοι, Γερμανοὶ, Κέλται, Κίμβροι, Γαλάται, Σλαῦοι, Λαπλανδοὶ, Φίννιοι, καὶ ἄλλοι ἤλθον ἐκ τῆς Ἀσίας, ἡξεύρομεν ἐν μέρει μὲν ἐκ τῆς γλώσσης των, ἐν μέρει δ' ἐκ τῆς ἱστορίας.

Αἱ ἀρχαιόταται καὶ τὰ μέγιστα καλλιεργημένα γλῶσσαι εὕρισκονται εἰς τὴν Ἀσίαν. Εἰς τὴν Ἀσίαν χρεωστοῦμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸ Ἀλφάβητόν μας ὁ πολιτισμὸς προσέτι ἤρχισεν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἡ ἐξημέρωσις τῶν ζώων καὶ ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν κατοικιδίων εἰδῶν ὡς λ. χ. τοῦ προβάτου, τοῦ βοῦς, τοῦ ἵππου, τοῦ σκύλου κλ., χρεωστεῖται, εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς καὶ ἡ χρῆσις τῶν δημοτικῶν καρπῶν: τοῦ σίτου, τῆς κριθῆς καὶ λοιπῶν ὀφείλεται εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἐκ τῆς Ἀσίας ἤλθον ἄνθρωποι καὶ ἐδίδαξαν τοὺς Εὐρωπαίους, οἵτινες ἐτρέφοντο ἀπὸ καρποῦς, ῥίζας καὶ βαλάνους, πῶς νὰ καλλιεργῶν τὸν σῖτον καὶ νὰ κατασκευάζωσιν ἄρτον.

Αἱ τέχναι καὶ ἐπιστῆμαι προσέτι ἤρχισαν νὰ καλλιεργῶνται κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ἀσίαν.

Οἱ κάλλιστοι καρποὶ τῆς γῆς, ὡς π. χ. αἱ σταφυλαὶ, τὰ πορτοκάλια, ῥόδινα, καρῶδια, σῦκα, αἱ ἐλαίαι, τὰ ἀμύγδαλα, τὰ κάστανα κτλ. ἤλθον ἐκ τῆς Ἀσίας.

Ἡ ποίησις οὐ μόνον ἔλαβε τὴν ἀρχὴν της, ἀλλὰ καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐν Ἀσίᾳ—τὸ ἐμπόριον, ἡ νομιματοποιία, τὰ διάφορα εἶδη τῶν κυβερνήσεων ἀπὸ τοῦ ἀπολύτου μοναρχικοῦ μέχρι τοῦ δημοκρατικοῦ ἤρχισαν καὶ ἐκαλλιεργήθησαν εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ὅλαι αἱ μυθολογίαι τῶν Εὐρωπαίων, Ἀφρικανῶν καὶ Ἀμερικανῶν εἶναι μηδαμινὰ παραβαλλόμεναι μετὰ τὰς ἐκπληκτικὰς διηγήσεις περὶ κοσμογονίας τῆς Ἰνδίας, Θιβητίας καὶ Χαλδαίας. Πόσον σπουδαία λοιπὸν ἡ ἱστορία τῆς Ἡπείρου ταύτης, καὶ πόσον καλὸν πάντες νὰ τὴν γνωρίζωμεν! (Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΘΑΡΑΙ ΧΕΙΡΕΣ.

Εἰς τὴν ἀλλὴν τοῦ σχολείου ὑπῆρχεν ἀντλία εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Ἑρρίκος ἔτρεχε πολλάκις τῆς ἡμέρας διὰ νὰ πλύνῃ τὰς χεῖράς του. Τοῦτο ἦτο νέα ἰδέα τοῦ Ἑρρίκου, ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν εἶχε τὰς χεῖρας ρυπαράς, ἀλλ' αἴφνης ἤρχισεν νὰ λαμβάνῃ ἰδιάζουσάν τινα ἐπιμέλειαν περὶ αὐτῶν.

α Διατί πλύνεις τὰς χεῖράς σου τόσο συχνά;

ἤρώτησεν ὁ Ἄστων, ὅστις ἦτο παιδίον πολὺ περιεργον.

«Διὰ νὰ γείνω δυνατός,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος ἀμέσως.

«Καὶ ἡμπορεῖ τάχα τὸ ὕδωρ νὰ μᾶς κάμῃ δυνατούς;» ἤρώτησεν ὁ Ἄστων.

«Αἱ καθαραὶ χεῖρες δύνανται,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· ἡ Βίβλος τὸ λέγει.

«Μὲ τὰ σωστά σου τὸ λέγεις;» ἤρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἄστων.

«Μάλιστα,» ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, «ἡ Βίβλος λέγει, «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» «Ἐγὼ τὸ δοκιμάζω.»

«Οὐδέποτε ἤκουσα τοῦτο πρότερον,» — εἶπεν ὁ Ἄστων μετ' ἐκπλήξεως· «δι' αὐτὸ φαίνεται ἡ μήτηρ μου μ' ἐρωτᾷ πάντοτε, «Εἶναι αἱ χεῖρές σου καθαραὶ;» Ἄστων!» θέλω νὰ γείνω καὶ ἐγὼ δυνατός.»

«Λοιπὸν ἔχε τὰς χεῖράς σου πολὺ καθαράς καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ εὐκολον πρᾶγμα,» — εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ μικρὸς Ἄστων δὲν ἦτο πολὺ βέβαιος περὶ τούτου· ἀλλ' ὅμως ἐνῷ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τοῦ σχολείου εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τὴν Λουίζαν καὶ τὴν Μαρίαν, τὰς ἀδελφάς του, «Ἐμαθα σήμερον,» — εἶπεν εἰς τὴν Λουίζαν, — ἕνα τρόπον νὰ γείνῃ τις δυνατός!

«Πῶς,» — ἠρώτησεν ἡ Λουίζα.

«Ἐὰν ἔχῃ τὰς χεῖράς του καθαράς,» ἐφώναξεν ὁ Ἄστων μετ' ἔμφασιν, — ἡ Βίβλος τὸ λέγει.

Ἡ Λουίζα ἐγέλασε, καθὼς καὶ ἡ Μαρία.

Εἰς τὸ γεῦμα ὁ Ἄστων τὸ ἀνέφερεν εἰς τὸν πατέρα του, καὶ εἶπε καὶ τὸν στίχον ἐκ τῆς Γραφῆς, τὸν ὅποιον ὁ Ἑρρίκος τὸν εἶχε διδάξει.

«Σὺ λαμβάνεις τὰς λέξεις κατὰ γράμμα,» — εἶπε χαμογελάσας ὁ πατὴρ του.

«Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ κατὰ γράμμα;» — ἠρώτησε τὸ παιδίον.

«Καθὼς ἐκφράζουν αἱ λέξεις,» — εἶπεν ὁ πατήρ. Οὗτος ὁ στίχος, ὡς φαίνεται, ἐκφράζει, ὅτι αἱ καθαραὶ χεῖρες θέλουσι σοὶ δώσῃ σωματικὴν δύναμιν. Ἀλλ' ἡ γλῶσσα εἶναι μεταφορικὴ, καὶ ἐννοεῖ ἄλλο παρ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αἱ λέξεις ἐκφράζουν.

«Ποῦν εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο;» ἠρώτησεν ὁ Ἄστων προθύμως.

«Ὁ Βασιλεὺς Δαβὶδ, — ἐνθυμεῖσαι, — ᾠδὴν νὰ τῷ δοθῇ καρδιά καθαρά, οὐχὶ βεβαίως καρδιά πλυμένη μετὰ σαπῶνι, ἀλλὰ καρδιά ἀγνή καὶ ἀκακος. Καθαραὶ χεῖρες λοιπὸν ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἐννοίαν· ἔχου χεῖρες, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἐνοχοὶ ποταπῶν καὶ πονηρῶν πράξεων, — χεῖρες, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται εἰς τὸ καλὸν καὶ εὐγενές. Καρδιά καθαρά κάμνει χεῖρας

καθαράς, ἡ δὲ ρυπαρά κάμνει χεῖρας ρυπαράς. Ἐὰν κρατῇς τὰς χεῖράς σου ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ μηδέποτε πράττῃς ἀδικίαν· ἐὰν τὰς κρατῇς καθαράς καὶ ἀγνάς θὰ γίνεσαι καθημερινῶς δυνατώτερος εἰς πᾶσαν καλὴν ὁδόν, — εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς. Τοῦτο καλεῖται ἡθικὴ, ἡ χριστιανικὴ δύναμις, καὶ εἶναι ἡ καλλίστη δύναμις, εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἀνατρέφει καὶ γυμνάζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ καλόν.

Ὁ Ἄστων, ὅστις εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς τε προσηλωμένους εἰς τοὺς τῆ πατρὸς τε, ἐνῷ ὁμίλει, «Βλέπω,» — εἶπεν, — «ὅτι ὅσον καθαρώτεροι προσπαθοῦμεν νὰ ἦμεθα, τοσοῦτον εὐκολώτερον ἐμποροῦμεν νὰ ἦμεθα καθαροί. Ὅσον συγχρότερον πράττομεν τὸ καλόν, τόσον εὐκολωτέρα γίνεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἐκτέλεσίς του. Τώρα ἐννόησα.»

«Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον,» — εἶπεν ὁ πατήρ, — «θὰ γινώμεθα δυνατώτεροι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθημερινῶς, καὶ ἐπὶ τέλος θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν εὐγενῆ χριστιανικὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς μᾶς ἐπλασε.»

«Πόσον λυπηρὸν εἶναι νὰ εὐρίσκεται τις εἰς πλάνην εἰς τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα τὸν Θεόν,» — εἶπεν ἡ Λουίζα ἡσώχως πρὸς τὴν μητέρα της.

«Θὰ εἶπω εἰς τὸν Ἑρρίκον τί ἀληθῶς σημαίνει ἡ φράσις αὕτη,» — εἶπεν ὁ Ἄστων, «ὅτι, τὸ νὰ μὴ πράττῃ τις ποτὲ πράξεις ρυπαράς, καὶ θὰ τὴν ἔχω ὡς γνωμικὸν, λέγων «χεῖρες καθαραὶ.»

«Οὕτω φρονῶ καὶ ἐγώ,» — εἶπεν ἡ μήτηρ μειδιῶσα «Ὁ καθαρὸς τὰς χεῖρας θέλει ἐπαυξήσῃ τὴν δύναμιν αὐτοῦ.» (Ἰωβ, ιζ'. 9.)

ΜΥΘΟΣ. — ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ ΚΑΙ ΜΕΛΙΣΣΑ.

Ἐκαμάριον πετώσα μετὰ χάριτος πολλῆς·

Τῶν πτερύγων της τὰ κάλλη μία νέα χρυσαλλίς,
«Καὶ τὴν σπύλβουσαν στολὴν μου θεωρήσατε,» ἐφώνει
«τὴν στολὴν μου, τὴν ὅποιαν εἰς τὸν κόσμον φέρω μόνη.»

«Δέν μου λέγετε τίς ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ καυχῇθῃ

«Ὅτι δύναται ἔς τὸ κάλλος μὲ ἐμὲ νὰ συγκριθῇ;...»

«Ὅχι, ὄχι, τὸ κηρύττει εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλος

«Ἐχων ὅσῃν ἐγὼ ἔχω λάμψιν χάριτος καὶ κάλλος...»

Μόλις εἶχε σιωπήσει, ὅτε βλέπ' ἀπὸ μακρὰν

Πρὸς αὐτὴν πετώσαν αἰφνης μίαν μέλισσαν μικράν...

Καὶ ἰδοὺς αὐτὴν μετὰ φρίκην καὶ ἀποστροφὴν φωνάζει,

«ὦ! τί εἶν' αὐτὸ τὸ τέρας τὸ ὅποιον πλησιάζει!...

«Καὶ μοῦ ἐλεγον πῶς ἔχει τόσας χάριτας! ἀλλὰ

«Τώρα βλέπω ὅτι ὅλα εἶναι ψεύδη παχυλά·

«Καὶ ἡ μέλισσα δὲν εἶναι, παρὰ ἐν ἀχρεῖον τέρας.

«Ποῦ καταμολύνει πάντα καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας!...